

Herdabrev för Livets söndag 2019

Kära bröder och systrar i Stockholms katolska stift!

Adventstiden är alltid en tid av omvändelse och ny början. Vi får förbereda oss för att ta emot Jesus Kristus på ett ännu djupare plan i våra liv när julen kommer. Han vill alltid komma oss ännu närmare och förvandla oss allt mer genom sin nåd. När Gud låter sig födas till vår jord som ett utsatt spädbarn, pekar han på den okränkbara värdighet som varje mänsklig varelse har alltifrån den första späda början i moderlivet till det sista andetaget. Genom inkarnationen har Gud solidariserat sig med varje människa i hennes unika livssituation. Genom livets gåva har han visat oss alla sin oändliga kärlek och vill föra oss alla fram till det eviga livet, som har öppnats för oss genom Jesu frälsande död och uppståndelse. Den helige Ande verkar oavslått inom oss för att hjälpa oss att ta emot det ljus vi behöver för att leva vårt liv till Guds ära och förmedla hans kärlek till vår nästa. Hela vårt liv är menat att bli en lovsång till Guds barmhärtighet, som vi får del av för att i vår tur göra honom känd och älskad genom vårt liv i Jesu efterföljd.

Jesus har kommit med ”ett glädjebud till de fattiga” (jfr Matt 11). Jesus har en förkärlek för de nödställda och behövande, för dem som inte har någon annan försvarare och hjälpare. I vår miljö är det tydligt att de ofödda barnen är speciellt i farozonen. De som tillhör detta ”osynliga folk” kan ofta elimineras ljudlöst och utan att någon reagerar. Som kristna måste vi göra vad vi kan för att rädda dem. Det gäller framför allt att försöka hjälpa dem att få föda sina barn som kämpar med stora svårigheter och behöver vårt stöd. Här måste vi alla bli mycket mer engagerade. I stället för att kritisera och döma måste vi ha medkänsla och visa oss som äkta medmänniskor. Det gäller också när människor i livets slutskede känner sig överflödiga och kämpar med svåra smärtor och vill få hjälp att dö. Palliativ vård borde vara en mänsklig rättighet som alla svårt sjuka skulle få del av. Alla borde få erfara den medmänskliga omtanke och godhet som gör att den sista delen av livet kan bli mer fridfull och harmonisk. Som Jesu lärjungar måste vi visa de svårt sjuka och döende mer kärlek. Ingen har rätt att beröva en annan människas liv. Vi måste i stället göra allt vad vi kan för att livet skall bli lättare och bättre för alla. Då tystnar ofta de röster som ropar på dödshjälp.

Ensamhet och isolering tycks tillta i vårt individualistiska livsklimat. Man kan ligga död i sin lägenhet i tre månader utan att någon märker det. Här har vi kristna en stor och viktig uppgift att fylla. I våra församlingar får vi skapa en familjär och ömsint atmosfär, där man försöker ta hand om varandra och hjälpa dem som hamnar utanför. Det borde finnas besöksgrupper som försöker hålla kontakt med gamla och sjuka. Det finns alltid utsatta grupper som flyktingar och fångar som behöver vårt stöd. I vårt ofta ganska anonyma grannskap får vi göra vad vi kan för att visa omtänksamhet och vänlighet.

Under advent är människor mer öppna för det kristna budskapet. Många tänder en adventsstjärna i sitt fönster eller ställer fram en ljusstake. Det är vår uppgift att hjälpa dem att se att detta ljus alltid pekar på honom som är världens Ljus, Jesus Kristus. Tillsammans med Jungfru Maria som väntar på att få föda honom till världen väntar vi på att han skall födas också i våra och våra medmänniskors hjärtan. Maria kan hjälpa oss att leva mer intensivt i adventstidens mysterium. ”Kristi mysterier är nämligen ännu inte helt fulländade. I Jesu egen person är de avslutade, men inte i oss, som är hans lemmar, eller i kyrkan, som är hans mystiska kropp” (S:t Jean Eudes). Försöker vi leva med i Kristi mysterier, kommer vi honom närmare och blir honom mer lika. Då kan vi också förmedla hans nåd och kärlek till alla vi möter, särskilt de mest behövande och nödställda. Hela vårt liv får vi då leva i förening med Jesu eget liv. Då kan vi hjälpa människor att se hur Jesus vill leda dem genom detta liv och in i det eviga livet, där han vill samla oss alla. ”Det eviga livet är Kristus själv”, säger Augustinus. Redan här på jorden har varje människa fått sitt liv som en gåva från Gud för att växa in i en vänskap och gemenskap som är menad att bestå utöver dödens gräns. Därför måste varje människa, vem hon än är och vad hon än har gjort, respekteras och vördas. Som kristna har vi fått ett hedersuppdrag att engagera oss och försvara dem som är mest utsatta och hotade, dem som bara har oss.

Med min förbön och välsignelse till er alla.

Stockholm, den Första adventssöndagen 2019

Kardinal Anders Arborelius OCD